

<i>preek</i>	3 december 2023 (Advent 1)
<i>thema</i>	God maakt een nieuw begin: een krachtige voorbereiding
<i>tekst</i>	Lucas 1:17: Jouw zoon zal het volk van Israël klaarmaken voor de komst van de Heer
liturgie:	
<i>stil gebed</i>	Opwekking 589 (Ik wil juichen voor U, mijn Heer)
<i>votum en groet</i>	
<i>Gods appel = gebed</i>	DNP Psalm 81:5,6,7 (Luister, volk van Mij)
<i>kindermoment</i>	projectlied: Een nieuw begin (Dank God onze Vader)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>lezen Lucas 1:5-25</i>	Opwekking 778 (Hoelang, o Heer, vergeet U mij nog? https://www.youtube.com/watch?v=oNnUkperut0&t=66)
<i>preek</i>	
<i>gebed ingeleid met kinderen komen terug</i>	Liedboek 141:1,2 (U, Heer, roep ik, U geldt mijn smeken)
<i>collecte</i>	Opwekking 347 (We believe in God the Father)
<i>zegen</i>	

In Lucas 1 wordt verteld over biddende mensen.

Elke morgen en elke avond komen inwoners van Jeruzalem naar de tempel om daar op het tempelplein te bidden. Ze bidden hardop. Ieder bidt voor zich. Als je stilletjes rond zou gaan tussen al die biddende mensen, zou je kunnen horen waar ze voor bidden.

Jezus vertelt daar een keer iets over (in Lucas 18). Hij heeft het bijvoorbeeld over een man die heel tevreden is over zichzelf. Die man kijkt om zich heen terwijl hij aan het bidden is op het tempelplein. Hij ziet ineens iemand anders staan en hij wordt prompt nijdig want die ander heeft hem gisteren nog een hoop geld afgeperst, de vuilak. Hij is zo dankbaar dat *hij* niet zo gemeen is. Hij bedankt God daarvoor. Hij bedankt God dat *hij* zijn best doet om goeie dingen te doen, dat *hij* precies doet wat God zegt, dat *hij* heel secuur omgaat met de voorschriften van God. Hij is zo blij als wat dat hij beter is dan die ander.

Jezus vertelt hoe een eindje verderop iemand anders staat te bidden. Die man staat een beetje achteraf in de menigte. Hij kijkt niet om zich heen want hij voelt de afkeer van de anderen. Hij durft niet eens omhoog te kijken. Hij weet wat een rotstreek hij gisteren nog heeft uitgehaald. Hij heeft er spijt van maar hij weet niet hoe hij het op moet lossen. Hij smeekt om Gods genade.

Zo zijn er nog veel meer mensen bij elkaar op het tempelplein. Ieder heeft zo zijn eigen dingen: zijn eigen verlangens, zijn eigen vragen, zijn eigen dankbaarheid, zijn eigen pijn. Het klinkt allemaal door elkaar heen als een enorme geluidsgolf van gebeden. Als je het van een afstandje aan hoort zou je zeggen: wat een enorm kabaal.

Al die biddende mensen weten wat er binnen, in de tempel, gebeurt.

Ze hebben de priester naar binnen zien gaan. Ze weten dat hij binnen, in de tempel, wierook aan het branden is. Zo heeft God het gewild: 's morgens en 's avonds moet er in de tempel wierook worden gebrand. Terwijl de priester daarmee bezig is, moet hij bidden, namens het volk. Hij moet alle gebeden op het tempelplein (en alle gebeden van mensen die ergens anders bidden) aangenaam maken voor God door die wierook. De mensen op het tempelplein weten dat de priester *dat* aan het doen is, binnen, in de tempel.

Daar worden alle gebeden samengevat in één groot gebed.

Het is een gebed om de redding van Israël (Lucas 2:25). Het is een gebed om de bevrijding van Jeruzalem (Lucas 2:38). Wat kijken ze daar naar uit!

Ze verlangen naar een nieuw begin.

Daar kijk ik ook naar uit! En jij?

Er is genoeg waar je blij van kunt worden. Maar er is ook zoveel wat fout gaat. En vooral dat laatste (wat je teleurstelt of pijn doet) voel je. Zoiets als bij je gebit: als je pijn hebt aan één kies, voel je de hele dag die kiespijn en sta je er niet heel erg voor open als iemand zegt: maar de rest van je gebit is goed! fijn toch! Dat zal wel, maar die ene kies doet echt pijn!

Zo voelen we vooral wat verkeerd gaat in ons land. Jongeren die zich afvragen of het leven voor hen nog wel leefbaar is als wereldwijd de temperatuur blijft stijgen en daarmee ook het zeeniveau stijgt. Mensen die graag eigen woonruimte willen hebben, maar achteraan moeten sluiten in een lange rij van wachtenden; het is knap balen als je geen betaalbare woonruimte kunt vinden. Mensen die goeie plannen hebben (bijvoorbeeld: kippen houden op een terrein waar zonnepanelen liggen), maar te horen krijgen dat dat niet kan (omdat dan de export van eieren in gevaar komt). Ouderen die zichzelf moeten zien te redden omdat er steeds minder mensen in de zorg willen werken. Het aantal christenen dat in ons land steeds kleiner wordt. Steeds meer mensen die kiezen voor de politieke partij die hun het meeste belooft te bieden.

Wat lijkt me een nieuw begin geweldig! Dat je samen weer met een schone lei begint, dichtbij God, liefdevol naar anderen, zorgzaam in de wereld met oog voor alles wat God geschapen heeft. Dat is redding! Dat is bevrijding!

Laten we deze tijd van advent gebruiken om te bidden om een nieuw begin. Voor zo'n gebed kun je terecht in heel veel psalmen, bijvoorbeeld in Psalm 13: Hoe lang, o Heer, vergeet U mij nog? Hoe lang, o Heer, verbergt U zich voor mij? Breng licht in het duister, dan kom ik niet ten val. Ik bouw op uw liefde en trouw. Ik zal juichen voor U (Opwekking 778).

Laten we nu luisteren naar een bewerking van Psalm 13 waarin dat verlangen wordt verwoord. En laten we meebidden met dat gebed.

Stel je voor dat Gabriël nu bij ons is.

Dat hij ineens is binnengekomen, tijdens ons gebed. Dat hij daar pardoes staat! Dat het net lijkt of hij uit de lucht is komen vallen! Dat hij daar staat en er voor zorgt dat alles anders gaat dan anders! Dat je gewoon niet verder kunt met de dienst omdat hij zegt: God gaat doen wat je gevraagd hebt. Dat zou geweldig zijn! Maar:

Houd je er rekening mee dat dat kan gebeuren?

Zacharias niet.

Hij is echt een prima kerel. Lucas geeft een prachtig getuigenis van zijn vrouw en hem: het zijn twee eerlijke mensen die leven volgens Gods voorschriften. Het gebed van Zacharias is oprecht. Hij heeft al heel vaak meegebeden om de redding van Israël en om de bevrijding van Jeruzalem. Het is er nog steeds niet van gekomen. Hij vertrouwt erop dat God het ooit een keer gaat doen maar hij houdt er geen rekening mee dat het *nu* gaat gebeuren. Waarom zou het uitgerekend gebeuren nu *hij* een speciale taak heeft? Hij ziet geen enkele aanleiding om dat te denken. Een directe reactie verwacht hij niet, hoezeer hij ook op God vertrouwt.

Hij schrikt zich dan ook een ongeluk.

En dat snap ik wel. Want hij is helemaal gefocust op zijn bijzondere taak. Hij heeft het nooit eerder gedaan: wierook branden in de tempel. Hij weet precies hoe het moet want de voorschriften hierover zijn zorgvuldig opgeschreven. Hij weet hoe belangrijk zijn taak is. Hij concentreert er zich volledig op want hij wil vooral niets fout doen. Hij is druk bezig, helemaal alleen, binnen, in de tempel, in het schemerdonker: druk in de weer

met de wierook; hij ruikt de geur; hij ziet de rook omhoog kringelen; hij weet hoe er buiten gebeden wordt en hoe alle gebeden als één groot gebed bij God komen. En dan ineens staat er iemand bij hem. Wat een schrik!

Het wordt nog heftiger want *hij* moet iets gaan doen.

Hij krijgt te horen dat God dat ene grote gebed (alle gebeden samen van het hele volk) *nu* verhoort. En daarbij krijgt hij te horen: en *jij* krijgt daar een speciale taak in: je krijgt samen met je vrouw Elisabet een kind; je moet dat kind Johannes noemen.

Hoe groot zijn vertrouwen op God ook is, dit kan niet waar zijn.

Ze zijn immers te oud om nog kinderen te krijgen. Toen ze jonger waren hebben ze er ongetwijfeld naar verlangd en erom gebeden, maar dat gebed is verstomd omdat Elisabet inmiddels al een tijdje voorbij de overgang is en daardoor geen kans meer heeft om moeder te worden. Zacharias weet zeker: er komt niks meer van terecht: dat hij samen met Elisabet toch nog een kind zou krijgen? daar zijn ze te oud voor! Dit kan niet waar zijn.

Het lijkt me goed om hier eens verder over door te denken.

We verlangen naar een nieuw begin. We willen graag leven in vertrouwen op God. We verlangen ernaar dat we een gemeente zijn waarin de liefde heerst. We willen een gemeente zijn die open in de wereld staat ('op het marktplein' willen we aanwezig zijn; we willen missionair zijn). We willen een gemeente zijn waarin ouderen hun plek hebben. We willen als gemeente onze kinderen en onze jongeren meenemen: laten zien hoe mooi het is om te geloven, hoe waardevol het is om ja te zeggen tegen Jezus; daar willen we echt van alles voor doen. Daar bidden we ook om.

Maar als God dan ineens tegen jou zegt: Je gebed is verhoord en voor jou heb Ik in dat kader een speciale taak! Dan kun je iets hebben van: help! maar dat was de bedoeling niet! ik kan het niet want ik heb er geen tijd voor of ik ben er niet geschikt voor of het is te vroeg voor mij (want ik moet eerst van alles in mijn leven op orde hebben voor ik die speciale taak aan kan) of het is te laat voor mij (want toen ik jonger was zag ik het echt wel zitten maar toen ben ik nooit door anderen gezien en dus ook nooit voor iets gevraagd maar nu ik ouder ben heb ik er geen zin meer in en heb ik er geen energie meer voor). Dat je tegen God zegt: Bijzonder dat U mij ziet en mij wilt inschakelen maar er zijn vast wel anderen die het beter kunnen dan ik, dus ik wou toch maar afzien van die speciale taak die U voor mij in petto hebt. En U snapt vast wel waarom ik zo reageer.

In hoeverre nemen wij serieus wat God tegen ons zegt?

Kunnen we echt aanvaarden dat wat God zegt, dat dat waar is? dat dat ook waar is als het ons niet zo goed uitkomt? als het van ons iets vraagt waar we onszelf niet toe in staat achten? als het iets is wat we niet op kunnen brengen?

De vraagtekens van Zacharias worden niet geaccepteerd!

Gods boodschapper is namelijk *Gabriël!*

Eeuwen geleden heeft Gabriël zich voor het laatst laten zien, aan Daniël. Toen Daniël aan het bidden was, was Gabriël gekomen, op het moment van het middaggebed (Daniël 9:21). Hij had aan Daniël verteld: dat God bezig was zijn volk te straffen vanwege alles waarmee de mensen zich tegen God hadden verzet *en* dat God daarna met nieuwe genade zou komen: dat God een nieuw begin zou maken met zijn volk.

En nu laat Gabriël zich voor het eerst sinds die tijd weer zien. Wat een genade! God wil een nieuw begin maken! Dat moet Zacharias geloven.

Gabriël geeft nader bewijs.

Heel fijn is het niet want Zacharias krijgt een handicap: hij kan niks meer zeggen.

Hij komt straks buiten op het tempelplein; dan heft hij zijn handen op om de mensen te zegenen; dan verwacht iedereen de vertrouwde zegenwoorden te horen; dan blijft het stil; dan kan hij alleen maar met gebaren aanduiden: dit was het; je kunt maar beter gaan.

Hij gaat na een week naar huis; daar moet hij aan zijn vrouw uitleggen wat er gebeurd is;

maar praten lukt niet; hij moet het opschrijven; hij moet stukje bij beetje vertellen over zijn gebrek aan vertrouwen; hij moet duidelijk maken wat God van hen wil: dat God hun toch nog een zoon geeft, een zoon die de mensen zal voorbereiden op de komst van de beloofde Heer.

God had beloofd dat Hij een nieuw begin zou maken.

Gabriël maakt duidelijk dat het er *nu* van gaat komen. Het gaat niet zonder slag of stoot want Zacharias ziet het eerst niet zitten. Maar God helpt hem over zijn aarzelingen heen. Zacharias *laat* zich inschakelen. Door zijn handicap wordt zijn speciale taak moeilijker maar hij *laat* zich inschakelen. Wat een kracht van God!

Dat God zo bezig is, dat vind ik ook voor vandaag heel bemoedigend. Ook vandaag is er genoeg wat we niet zien zitten, voor onszelf, als taak in ons eigen leven. Maar God wil ons over onze aarzelingen heen helpen (of misschien moet je wel zeggen dat God ons door onze aarzelingen heen geschikt wil maken om mee te doen in Gods grote werk). Je kunt niet zomaar zeggen dat iedereen alles moet kunnen. Maar God heeft ons allemaal gaven gegeven om in te zetten in Gods grote werk. Laten we onderzoeken wat ieders aandeel kan zijn en sta ervoor open dat God voor jou iets verrassends in petto heeft, iets wat je niet hebt zien aankomen maar wat God wel als taak op jouw schouders legt.

God maakt een nieuw begin.

Dat heeft Hij eeuwen geleden beloofd. Aan die belofte heeft Hij zich gehouden door aan Zacharias met Elisabet een zoon te geven. Daar zie je aan dat Hij doet wat Hij zegt. Dat is ons houvast! niet onze mogelijkheden, niet onze inbreng in het werk van God, maar God die doet wat Hij zegt. Zo kunnen we hoop houden voor de toekomst. Laten we blijven bidden om vrede. Laten we ons samen voorbereiden op de komst van onze Heer. Laten we ons ervoor zetten om te groeien in geloof en daarbij bidden dat God ons laat volhouden.

God is trouw!

Amen!